

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U RIJECI
Žrtava fašizma 7

OPĆINSKI SUD U SPLITU

općinska - pritožna
nagovještaj - pritožna

07. 03. 2018

obično-procedure postupak
dana _____ R _____
u primj. _____ sa _____ priloga
pristojbe _____ kuna.

Poslovni broj Gž R-622/2017-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Rijeci, OIB 22883124500, u vijeću sastavljenom od sudaca Duška Abramovića, predsjednika vijeća, Dubravke Butković Brljačić, članice vijeća i sutkinje izvjestiteljice i Barbare Bosner, članice vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Mirka Punoša, iz Vrgade, Vrgada 65A, OIB: 49354018770, zastupanog po punomoćniku Tomislavu Krki, odvjetniku iz Splita, protiv tuženika Laurus d.d., u stečaju, Split, Grabovčeva Širina 1, OIB: 20864737693, zastupanog po stečajnom upravitelju Maroju Stjepoviću, a ovaj po punomoćnici Miri Boban, odvjetnici iz Splita, radi utvrđenja postojanja tražbine, odlučujući o žalbi tuženika izjavljenoj protiv presude Općinskog suda u Splitu, poslovni broj Pr-206/14 od 6. studenoga 2017., u sjednici vijeća održanoj 1. veljače 2018.,

presudio je

Uvažanjem žalbe tuženika preinačuje se presuda Općinskog suda u Splitu, poslovni broj Pr-206/14 od 6. studenoga 2017. u dosuđujućem dijelu točke I. izreke i točki II. izreke i sudi:

Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja koji glasi:

„Utvrđuje se tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 64.124,76 kn, I. višeg isplatnog reda“ i zahtjev tužitelja za naknadu parničnog troška u iznosu od 68.187,50 kn.

Nalaže se tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka u iznosu od 57.767,00 kn, dok se u preostalom zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Presudom suda prvog stupnja prihvaćen je tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu kojim je zatraženo da se utvrdi tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 64.124,76 kn, I. višeg isplatnog reda, dok je odbijen tužbeni zahtjev u dijelu utvrđenja tužiteljeve tražbine u iznosu od 370.007,90 kn, kao tražbine I. višeg isplatnog reda (točka I. izreke). Tuženik je obavezan naknaditi tužitelju trošak ovog postupka u iznosu od 68.187,50 kn (točka II. izreke).

Protiv te presude u dosuđujućem dijelu točke I. izreke i točke II. izreke žali se tuženik iz svih žalbenih razloga propisanih odredbom čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13 i 89/14 – dalje: ZPP) predlažući da se presuda u pobijanom dijelu preinači na način da se tužbeni zahtjev tužitelja odbije u cijelosti, podredno ukine i predmet vrati sudu prvog stupnja na ponovno suđenje, uz obvezu tužitelja na naknadu troška parničnog postupka.

Tužitelj je podnio odgovor na žalbu u kojem negira sve žalbene navode tuženika kao neosnovane, predlažući da se žalba odbije i presuda suda prvog stupnja potvrdi.

Žalba je djelomično osnovana.

Citirana presuda suda prvog stupnja pravomoćna je u odbijajućem dijelu točke I. izreke te je u ovoj fazi postupka prijedporan zahtjev tužitelja u dijelu kojim je zatražio da se utvrdi tužiteljeva tražbina prema tuženiku u iznosu od 64.124,76 kn, I. višeg isplatnog reda.

U provedenom je postupku utvrđeno:

- da je tužitelj bio radnik Laurus d.d. na temelju Ugovora o zapošljavanju od 1. kolovoza 1993.;

- da je tuženik na Skupštini od 8. veljače. 1994. donio Odluku o organiziranju dioničkog društva Laurus u holding poduzeće uz istodobno osnivanje novih poduzeća podjelom imovine - 16 društava s ograničenom odgovornošću, među kojima i Laurus-Ero d.o.o.;

- da je na temelju Odluke o osnivanju društva Laurus-Ero d.o.o., Upravni odbor tuženika na sjednici od 14. veljače 1994. donio Odluku o imenovanju tužitelja za v.d. rukovoditelja-direktora Laurus-Ero d.o.o.;

- da je tužitelj 20. rujna 1998. sklopio ugovor o radu s Laurus-Ero d.o.o. kojim je prihvatio raspored na ponuđeno radno mjesto referent naplate sumnjivih i spornih potraživanja;

- da je Hrvatski fond za privatizaciju RH, kao većinski vlasnik i vjerovnik društva Laurus d.d. Split, bio suglasan da se u okviru stečajnog postupka nad tuženikom, zaposlenicima društva zaposlenima u društvima kćerima prizna kontinuitet radnog staža i stečenih prava u tvrtki Laurus d.d.;

- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-49/01 od 24. rujna 2001. otvoren stečajni postupak nad tuženikom;

- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-98/02 od 26. rujna 2002 otvoren stečajni postupak nad Laurus-Ero d.o.o.;

- da je tužitelj dobio otkaz u Laurus-Ero d.o.o. nakon otvaranja stečajnog postupka nad tim društvom;

- da je tužitelj svoju tražbinu prijavio u stečajnom postupku otvorenom nad Laurus-Ero d.o.o., koja mu je priznata, ali se u tom postupku tužitelj nije uspio naplatiti;

- da je tužitelj predmetnu tražbinu prijavio u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom, ali mu je u tom postupku tražbina osporena te je upućen u parnicu;

- da je pravomoćnom presudom Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj P-678/07 od 7. siječnja 2008. utvrđena ništavom odluka Upravnog odbora tuženika od 14. veljače 1994. kojom je osnovano trgovačko društvo Laurus Ero d.o.o. i ostalih 15 poduzeća kćeri;

- da je rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-98/02 od 25. svibnja 2016. obusstavljen i zaključen stečajni postupak nad trgovačkim društvom Laurus Ero d.o.o. zbog nedostatka stečajne mase;

- da su stranke 22. travnja 2004. sklopile nagodbu osnovom koje je tuženik isplatio tužitelju novčani iznos od 356.155,29 kn.

Tijekom postupka bilo je prijeporno je li tuženik pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari, koji prigovor tuženika je sud prvog stupnja otklonio, te što u ovoj fazi postupka više nije prijeporno.

Donoseći pobijanu presudu sud prvog stupnja utvrđuje da je među strankama prijeporno tumačenje odredbe čl. 3. nagodbe koju su sklopili 22. travnja 2004., u odnosu na koju nagodbu je tuženik tijekom prvostupanjskog postupka, a na čemu upire i žalbenim navodima, isticao da je sklapanjem navedene nagodbe tužitelj potvrdio kako je u cijelosti namiren po prijavama tražbine prema stečajnom dužniku Laurus d.d. Split – u stečaju i kojom je izjavio da će povući sve tužbene zahtjeve u odnosu na tuženika po svim osnovama.

Sud prvog stupnja ne prihvaća navedene tvrdnje tuženika, odnosno da bi iz narečene nagodbe proizlazilo da je tužitelj u cijelosti namiren po prijavama tražbine prema stečajnom dužniku Laurus d.d. Split u stečaju.

Naime, utvrđuje da su čl. 1. nagodbe stranke utvrdile da je tužitelj prijavio tražbinu u stečajnu masu u iznosu od 609.913,71 kn, da je isplaćena pozajmica u iznosu od 9.000,00 kn i da je na odboru vjerovnika 5. ožujka 2004. prihvaćena tražbina u iznosu od 356.155,29 kn te čl. 2. nagodbe utvrđena tražbina tužitelja u iznosu od 356.155,29 kn kao tražbina I. višeg isplatnog reda.

Međutim, u odnosu na odredbu čl. 3. nagodbe u kojoj se navodi da su stranke suglasne da je sklapanjem te nagodbe vjerovnik (ovdje tužitelj) u cijelosti namiren po prijavama tražbine prema stečajnom dužniku Laurus d.d. Split – u stečaju i da će vjerovnik povući sve tužbene zahtjeve u odnosu na tuženika, po svim osnovama, utvrđuje da je navedena odredba nerazumljiva, jer iz iste ne proizlazi koja prava tužitelj nagodbom dobiva. Tuženik da navodi kako je to pravo na isplatu iznosa od 356.155,29 kn, čime da je tužitelj u cijelosti namiren po prijavama tražbine, dok tužitelj ističe neprijeponim da mu je tužitelj navedeni iznos isplatio, ali da time njegova tražbina nije namirena jer da mu tuženik nije platio doprinose, porez, troškove stečajnog postupka i otpremninu.

S tim u svezi, sud utvrđuje da je nagodba ugovor, a da se pri tumačenju spornih odredbi, sukladno odredbi čl. 99. st. 2. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj

53/91, 73/91, 111/93, 3/94, 107/95, 7/96, 91/96, 112/99 i 88/01) ne treba držati doslovnog značenja upotrijebljenih izraza, već treba istražiti zajedničku namjeru ugovaratelja i odredbu tako razumjeti kako to odgovara načelima obveznog prava utvrđenim ovim zakonom.

Obzirom na navode tužitelja da mu tuženik nije platio doprinose, porez, troškove stečajnog postupka i otpremninu, a što proizlazi iz provedenog dokaza financijsko-knjigovodstvenog vještačenja i da su stranke čl. 2. nagodbe samo odredile tražbinu do kojeg iznosa je smatraju tražbinom I. višeg isplatnog reda, sud zaključuje, da isplatom tražbine iz čl. 2. nagodbe (tražbine I. višeg isplatnog reda), tužitelj nije namiren u cijelosti. Naime, nigdje u nagodbi da se ne određuje kako će se smatrati da je tužitelj isplatom navedenog iznosa namiren u cijelosti, a odredbu čl. 3. nagodbe treba razumjeti prema načelima obveznog prava, načelima savjesnosti i poštenja (čl. 12. ZOO-a), prema kojima su se sudionici obveznih odnosa, konkretno radnog odnosa, dužni pridržavati svojih prava i obveza.

Iz navedenih razloga sud prvog stupnja utvrđuje da tuženik nije tužitelju u cijelosti namirio tražbinu te se iste nije oslobodio sklapanjem narečene nagodbe od 22. travnja 2004.

Visinu potraživanja tužitelja koja nisu podmirena, i to po osnovi plaća iz radnog odnosa (tri mjeseca prije otvaranja stečajnog postupka), naknade za godišnji odmor u godini otvaranja stečajnog postupka i otpremnine, sud nakon provedenog knjigovodstvenog vještačenja po vještaku za knjigovodstvo i financije Vladimiru Krlecu, utvrđuje u iznosu od 64.124,76 kn bruto, te donosi pobijanu presudu.

Ocjena je ovoga suda da je donošenjem pobijane presude sud prvog stupnja počinio apsolutno bitnu povredu postupka iz odredbe čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Ovo stoga, jer iako sud utvrđuje da tužitelj nije osporio da je 22. travnja 2004. s tuženikom sklopio nagodbu i da mu je tuženik po toj nagodbi isplatio iznos od 356.155,25 kn, a čl. 3. nagodbe stranke suglasno utvrdile da je sklapanjem te nagodbe vjerovnik – ovdje tužitelj u cijelosti namiren po prijavama tražbine prema stečajnom dužniku Laurus d.d. – u stečaju i da će vjerovnik povući sve tužbene zahtjeve u odnosu na tuženika, po svim osnovama, utvrđuje da navedena odredba čl. 3. nagodbe nije razumljiva, te se upušta u tumačenje sadržaja narečene nagodbe, iako tužitelj ni u jednoj fazi postupka nije isticao da bi sadržaj navedene nagodbe, pa tako i odredbe čl. 3. nagodbe bio nerazumljiv, već je naprotiv, na ročištu održanom 5. srpnja 2016. (list 173 spisa) naveo "da je istina kako je potpisao spisu priloženu nagodbu od 22. travnja 2004., međutim, da se radi o ucjeni obzirom da je njemu nakon potpisivanja nagodbe 1. 7. 2004. isplaćen iznos od 350.000,00 kn po osnovi neto plaća dok da mu bruto plaća nije isplaćena kao i otpremnina i sve ono što je išlo po osnovi troška stečajnog postupka".

Dakle, tužitelj nije isticao razloge koje sud navodi u pobijanoj presudi, da bi odredba čl. 3. citirane nagodbe bila nerazumljiva, već navodeći da je bio "ucijenjen", sadržajno ističe da bi se radilo o poboju pravnom poslu, a što međutim nije moguće isticati prigovorom.

Naprotiv, u konkretnom slučaju egzistira nagodba sklopljena među strankama 22. travnja 2004., kojom su stranke utvrdile da je tužitelj prijavio tražbinu u stečajnu masu u iznosu od 609.913,71 kn, a koja tražbina obuhvaća i tražbinu I. višeg isplatnog reda kao i tražbinu sukladno čl. 86. st. 1. Zakona o radu („Narodne novine“ br. 38/95, 54/95, 65/95, 102/98, 17/01, 82/01) - tri plaće prije otvaranja stečaja i otpremninu, što je razvidno iz činjeničnih navoda tužbe (navodi se u okviru prvobitno utuženog novčanog iznosa od

455.857,86 kn) te u nalazu knjigovodstvenog vještaka (list 210 spisa), da bi, a nakon što se tuženik pozvao na citiranu nagodbu od 22. travnja 2004. tužitelj podneskom zaprimljenim 30. rujna 2016. (list 180 spisa) naveo da traži isplatu doprinosa i poreza na neto isplaćene plaće te ovo ponovio i u podnesku zaprimljenom 19. svibnja 2017. (list 219 spisa), k tome navodeći da „u stečajnom postupku nad tuženikom, tražbina tužitelja je prijavljena kao tražbina I. višeg isplatnog reda, a koja tražbina ide na teret troškova stečajnog postupka i namiruje se u prioritetu...stav tužitelja je kako je tuženik u obvezi na netto isplaćene plaće radnika namiriti doprinose i poreze koje proizlaze iz navedenih plaća radnicima“. Nadalje, tužitelj je bio član odbora vjerovnika, koji odbor je na sjednici 5. ožujka 2004. prihvatio tražbinu tužitelja u iznosu od 356.155,29 kn, u zapisniku sa sastanka tog odbora između ostalog navedeno „radi razjašnjenja članovi odbora jednoglasno su mišljenja da radnici – vjerovnici prihvatanjem ove nagodbe kako je stečajni upravitelj u izračunu dostavio, se odriču svih potraživanja iz prijave prema stečajnom dužniku Laurus d.d. u stečaju. U odnosu na troškove sklapanja nagodbe, svaka stranka snosi svoj trošak postupka“ (list 176 spisa). Tuženik je u prilogu podneska zaprimljenog 28. travnja 2017. (list 215 – 218 spisa) dostavio presliku dijela tablice iz koje je razvidno da je kod tužitelja kao osnovica za obračun uzeta prijavljena tražbina u iznosu od 609.913,71 kn, koja je osporena, te parnični postupak pod brojem VI-293/02 (prvobitni poslovni broj ovoga spisa prethodno vođenog kod Trgovačkog suda u Splitu) te iznos tražbine koji je određen za isplatu nagodbom (356.155,29 kn).

S obzirom na izloženo, te kako se čl. 2. nagodbe utvrđuje tražbina stečajnog vjerovnika – ovdje tužitelja Mirka Punoša – 356.155,29 kn, kao tražbina I. višeg isplatnog reda (to i sam tužitelj navodi u podnesku s lista 219 spisa) te čl. 3. nagodbe utvrđuje da su stranke suglasne da je sklapanjem ove nagodbe vjerovnik u cijelosti namiren po prijavama tražbine prema stečajnom dužniku Laurus d.d. Split – u stečaju i da će sklapanjem ove nagodbe vjerovnik povući sve tužbene zahtjeve u odnosu na tuženika, po svim osnovama, čl. 4. nagodbe utvrđeno da svaka snosi svoje troškove parničnih troškova i trošak sklapanja nagodbe, da je sadržaj citirane nagodbe u svemu sukladan zapisniku odbora vjerovnika od 5. ožujka 2004., pri čemu nije prieporno da je tuženik isplatio tužitelju utvrđeni novčani iznos od 356.155,29 kn, to je pravilnom primjenom materijalnog prava, a jer bitne činjenice među strankama nisu sporne, te ih je moguće utvrditi i na temelju isprava i izvedenih dokaza koji se nalaze u spisu, citiranu presudu u pobijanom dijelu valjalo preinačiti i tužbeni zahtjev tužitelja odbiti kao neosnovan iako je ovaj sud našao postojanje bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

S obzirom na ishod ovog žalbenog postupka valjalo je sukladno odredbi čl. 166. st. 2. ZPP-a odlučiti o cjelokupnim troškovima postupka.

Tuženik je u cijelosti uspio u ovom sporu, pa su mu sukladno odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a te Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj 69/93, 87/93, 16/94, 11/96, 91/04, 37/05, 59/07, 148/09, 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15 – dalje: Tarifa) dosuđeni troškovi zastupanja po punomoćniku odvjetniku, i to za pristup ročištima 29. travnja 2003., 12. rujna 2007., 5. srpnja, 12. listopada i 13. prosinca 2016. te 20. rujna 2017., prema Tbr. 9. t. 1. Tarife u iznosu od po 5.000,00 kn, sve prema označenoj vrijednosti predmeta spora od 434.132,66 kn, pristup ročištu 12. travnja 2016. prema Tbr. 9. t. 5. Tarife u iznosu od 500,00 kn, trošak sastava odgovora na tužbu od 4. ožujka 2003. prema Tbr. 8. t. 1. Tarife u iznosu od 6.100,00 kn, prema vrijednosti predmeta spora od 609.913,71 kn, te trošak sastava podnesaka od 22. travnja i 13. rujna 2016. prema Tbr. 8. t. 3. Tarife u iznosu od po 500,00 kn, a prema vrijednosti predmeta spora od 434.132,66 kn. Tuženiku je priznat PDV od 22% na iznos od 16.100,00 kn (za pristup

ročištima 29. travnja 2003. i 12. rujna 2007. te sastav odgovora na tužbu) što iznosi 3.542,00 kn, te PDV od 25% na preostali novčani iznos od 30.500,00 kn, a što iznosi 7.625,00 kn, odnosno priznat je ukupan parnični trošak u iznosu od 57.767,00 kn. U preostalom je dijelu zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška odbijen, budući da je postavljen u previsokom iznosu, da 30. rujna 2016. nije održano ročište, već je u spis zaprimljen podnesak tužitelja, te nije priznat trošak sastava podneska od 28. travnja 2017., budući da se u istom ponavljaju činjenični navodi tuženika. Trošak žalbenog postupak tuženik nije zatražio.

Iz ovih je razloga na temelju odredbe iz čl. 373. a st. 1. i 3. ZPP-a odlučeno kao u izreci ove presude.

U preostalom dijelu (odbijajući dio točke I. izreke) presuda suda prvog stupnja kao nepobijana ostaje neizmijenjena.

U Rijeci 1. veljače 2018.

Predsjednik vijeća

Duško Abramović v. r.

Za točnost otpravka-ovlašteni službenik

Renata Škrtić

